

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 402

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 15 mai 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
56.	— Lege pentru recunoașterea meritelor personalului medical participant la acțiuni medicale împotriva COVID-19	2-3
262.	— Decret privind promulgarea Legii pentru recunoașterea meritelor personalului medical participant la acțiuni medicale împotriva COVID-19.....	3
★		
57.	— Lege privind gospodărirea durabilă a pădurilor României	4
263.	— Decret pentru promulgarea Legii privind gospodărirea durabilă a pădurilor României	4
★		
58.	— Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 195/2018 privind aprobarea Programului de susținere a crescătorilor de suine pentru activitatea de reproducție	5-8
264.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 195/2018 privind aprobarea Programului de susținere a crescătorilor de suine pentru activitatea de reproducție	8
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 108 din 25 februarie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d), ale art. 103 alin. (2) și (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală	9-14
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
71.	— Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Legii nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale	15-16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru recunoașterea meritelor personalului medical participant la acțiuni medicale împotriva COVID-19**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — (1) Prezenta lege reglementează modalitățile de recunoaștere a meritelor personalului medical participant la acțiuni medicale împotriva COVID-19, prin acordarea unor drepturi acestuia, precum și urmașilor celui decedat.

(2) De drepturile conferite de prezenta lege nu beneficiază personalul medical care a dobândit alte afecțiuni fizice și/sau psihice ori care a devenit invalid din cauza participării la acțiuni medicale împotriva COVID-19, în situația în care rănirea, afecțiunea fizică și/sau psihică sau invaliditatea a survenit ca urmare a săvârșirii, cu intenție, a unei infracțiuni pedepsite potrivit legii.

Art. 2. — (1) În sensul prezentei legi, prin *personal medical care participă la acțiuni medicale împotriva COVID-19* se înțelege:

a) personalul de specialitate medico-sanitar și personalul auxiliar sanitar din unități sanitare, unități de asistență medico-socială și instituții medicale, indiferent de nivelul de subordonare sau coordonare, din farmacii comunitare, din cabinete de medicină de familie, din cabinete de medicină dentară, indiferent de forma de organizare, precum și din cadrul altor furnizori de servicii medicale sau de asistență socială, implicat direct în acțiuni și misiuni legate de prevenirea, gestionarea și combaterea infecțiilor cu COVID-19;

b) cadrele militare — paramedici și personal medical — din structurile aflate în coordonarea/coordonarea operațională a Departamentului pentru situații de urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, implicat direct în acțiuni și misiuni legate de prevenirea, gestionarea și combaterea infecțiilor cu COVID-19;

c) personalul cu pregătire paramedicală din cadrul echipajelor SMURD specializate în acordarea primului ajutor calificat, potrivit legii, aflat în finanțarea autorităților administrației publice locale;

d) tot personalul din cadrul spitalelor care asigură asistența medicală pacienților testați pozitiv cu virusul SARS-CoV-2 în faza I și în faza a II-a, precum și din spitalele de suport pentru pacienții testați pozitiv sau suspecti cu virusul SARS-CoV-2, reglementate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 555/2020 privind aprobarea Planului de măsuri pentru pregătirea spitalelor în contextul epidemiei de coronavirus COVID-19, a Listei spitalelor care asigură asistența medicală pacienților testați pozitiv cu virusul SARS-CoV-2 în faza I și în faza a II-a și a Listei cu spitalele de suport pentru pacienții testați pozitiv sau suspecti cu virusul SARS-CoV-2, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În sensul prezentei legi, prin termenul de *urmaș* se înțelege copilul/copiii personalului medical decedat ca urmare a participării la acțiuni medicale împotriva COVID-19, precum și soția/soțul supraviețuitoare/supraviețuitor.

Art. 3. — La decesul unei persoane dintre cele prevăzute la art. 2 alin. (1), Ministerul Sănătății sau, după caz, ministerele cu rețea sanitară proprie acordă familiei acesteia sau persoanei care a suportat cheltuielile ocazionate de deces, după caz, un ajutor suplimentar în cuantum egal cu de două ori câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat.

Art. 4. — (1) Urmașii personalului medical decedat în urma complicațiilor medicale cauzate de infectarea cu coronavirusul COVID-19 beneficiază de următoarele drepturi:

a) dreptul la pensie de urmaș până la împlinirea vârstei de 18 ani sau, dacă își continuă studiile într-o formă de învățământ organizată potrivit legii, până la terminarea acestora, fără a depăși vârsta de 26 de ani;

b) pensie de urmaș egală cu 75% din salariul de bază/solda de funcție/salariul de funcție avut/avută de personalul medical prevăzut la art. 2 alin. (1) la data decesului;

c) dreptul la asistență medicală și medicamente gratuite în cadrul rețelei sanitare a Ministerului Sănătății sau, după caz, ministerele cu rețea sanitară proprie, cu decontarea cheltuielilor de către acestea;

d) scutirea de la plata impozitului pe terenul și pe clădirea folosită ca domiciliu aflate în proprietate sau coproprietate.

(2) Soția/Soțul supraviețuitoare/supraviețuitor beneficiază de drepturile prevăzute la alin. (1) lit. b)–d) dacă nu se recăsătorește.

Art. 5. — În cazul în care nu există urmași, dacă cel decedat era singurul susținător al părinților săi, aceștia beneficiază de un ajutor lunar în cuantum de 50% din nivelul pensiei de urmaș stabilite potrivit art. 4 alin. (1) lit. b).

Art. 6. — (1) Cuantumul drepturilor acordate potrivit art. 4 alin. (1) lit. b) și alin. (2) și art. 5 se actualizează, din oficiu, în fiecare an, cu rata medie anuală a inflației, indicator definitiv, cunoscut la data de 1 ianuarie a fiecărui an în care se face actualizarea și comunicat de Institutul Național de Statistică. Dacă în urma actualizării rezultă o pensie mai mică, se păstrează pensia aflată în plată.

(2) Reglementările prevăzute de legislația privind pensiile referitoare la stabilire, plată, modificare, suspendare, reluare, încetare, revizuire, contestare și recuperare a sumelor încasate necuvenit se aplică și drepturilor prevăzute de prezenta lege, dacă aceasta nu dispune altfel.

(3) În termen de 15 zile de la data acordării drepturilor prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. b) și alin. (2), beneficiarul optează pentru drepturile stabilite conform Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, și pensia de urmaș stabilită potrivit prezentei legi.

Art. 7. — (1) Personalul medical prevăzut la art. 2 alin. (1) care execută, conduce sau coordonează misiuni și sarcini de

serviciu în condiții de pericol deosebit beneficiază, pe perioada stării de urgență, instituită astfel prin decret, precum și pentru o perioadă de 3 luni de la data încetării stării de urgență, de un spor de până la 30%, calculat la salariul de bază/solda de funcție/salariul de funcție.

(2) Cuantumul sporului prevăzut la alin. (1) nu se ia în calcul la determinarea limitei prevăzute la art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Categoriile de personal și mărimea concretă a sporului se stabilesc prin ordin comun al ministrului sănătății, al ministrului afacerilor interne și al ministrului finanțelor publice, în termen de 15 zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

Art. 8. — (1) În semn de recunoaștere a meritelor personalului medical participant la acțiuni medicale împotriva COVID-19 se instituie ziua de 11 martie ca Ziua personalului medical.

(2) Ziua personalului medical poate fi marcată de către autoritățile și instituțiile publice, de organismele neguvernamentale, de reprezentanțele diplomatice ale României, precum și de către alte instituții românești din străinătate, prin organizarea unor programe și manifestări cultural-educative, cu caracter evocator sau științific.

(3) Autoritățile administrației publice centrale și locale pot sprijini material sau logistic organizarea și desfășurarea manifestărilor prevăzute la alin. (2).

(4) Ministerul Sănătății coordonează tematic activitățile dedicate Zilei personalului medical.

(5) Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune, în calitate de servicii publice, pot include în programele lor emisiuni ori aspecte de la manifestările dedicate acestei sărbători.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 15 mai 2020.
Nr. 56.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

**privind promulgarea Legii pentru recunoașterea meritelor
personalului medical participant la acțiuni medicale
împotriva COVID-19**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru recunoașterea meritelor personalului medical participant la acțiuni medicale împotriva COVID-19 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 15 mai 2020.
Nr. 262.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind gospodărirea durabilă a pădurilor României

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se interzice exportul de buștean, cu sau fără coajă, sau lemn rotund, pentru o perioadă de 10 ani în spațiul extracomunitar începând cu data de 1 ianuarie 2021.

Art. 2. — (1) În vederea aplicării regimului silvic și gestionării durabile a fondului forestier se instituie Registrul național de evidență informatizată a proprietăților forestiere, la nivelul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.

(2) Realizarea cadastrului aferent fondului forestier proprietate publică a statului este finanțată de la bugetul de stat sau din surse proprii ale administratorilor fondului forestier proprietate publică a statului.

Art. 3. — (1) În vederea asigurării transparenței recoltării masei lemnoase din fondul forestier național se instituie

Catalogul național al masei lemnoase la nivelul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură prin utilizarea bazelor de date informatice existente la nivelul acesteia.

(2) Autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură va publica Catalogul național al masei lemnoase pe site-ul propriu, al cărui model se aprobă prin ordin al conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.

(3) Structurile teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de silvicultură vor verifica prin sondaj actele de punere în valoare în baza unor criterii de risc.

Art. 4. — Nerespectarea interdicției de export a masei lemnoase prevăzută la art. 1 se pedepsește cu închisoare de la un an la 3 ani sau cu amendă în cuantum de 100.000 lei.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 15 mai 2020.
Nr. 57.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind gospodărirea durabilă
a pădurilor României

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind gospodărirea durabilă a pădurilor României și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 15 mai 2020.
Nr. 263.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru modificarea și completarea Legii nr. 195/2018 privind aprobarea Programului de susținere a crescătorilor de suine pentru activitatea de reproducție

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Legea nr. 195/2018 privind aprobarea Programului de susținere a crescătorilor de suine pentru activitatea de reproducție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 27 iulie 2018, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La articolul 3, litera l) se abrogă.**

2. **La articolul 4, alineatul (1¹) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(1¹) Beneficiarii prevăzuți la alin. (1) trebuie să se încadreze în categoria microîntreprinderilor sau întreprinderilor mici și mijlocii, respectiv întreprinderi autonome, întreprinderi partenere ori întreprinderi legate, astfel cum sunt definite de Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare, respectiv de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2011 pentru stimularea înființării și dezvoltării microîntreprinderilor de către întreprinzătorii debutanți în afaceri, aprobată cu modificări prin Legea nr. 301/2011, cu modificările și completările ulterioare.”

3. **La articolul 5, literele c) și d) se abrogă.**

4. **La articolul 8, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Potrivit prevederilor din partea a II-a cap. I secțiunea 1.1.1.1 «Ajutoarele pentru investiții în active corporale și necorporale în exploatații agricole care au legătură cu producția agricolă primară» pct. 153 lit. a)—c) din Orientările UE, nivelul ajutorului prevăzut la alin. (1) poate fi majorat cu câte 20 de puncte procentuale din costul definit la art. 3 lit. i) și j), pentru:

- (i) tinerii fermieri sau fermierii care s-au instalat în cursul celor 5 ani anteriori datei de depunere a cererii de finanțare în Programul de susținere a crescătorilor de suine pentru activitatea de reproducție;

- (ii) investițiile care se realizează în zone care se confruntă cu constrângeri naturale sau cu alte constrângeri specifice;

- (iii) investiții colective realizate de crescătorii de suine.”

5. **După articolul 9 se introduce un nou articol, articolul 9¹, cu următorul cuprins:**

„Art. 9¹. — (1) Termenul-limită până la care se depune cererea de înscriere în Programul de susținere a crescătorilor de suine pentru activitatea de reproducție, prevăzută la art. 9, se aprobă prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul solicitărilor fermierilor, prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale, se pot stabili noi sesiuni de înscriere în program, cu încadrarea în valoarea totală a ajutorului de stat prevăzută la art. 18 alin. (2).”

6. **La articolul 12, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:**

„(2¹) În cazul în care aplicația informatică prevăzută la art. 8 alin. (4) nu este operațională la data depunerii cererilor de finanțare prevăzute la alin. (1), verificarea acestora împreună cu documentele anexate, în corelare cu datele din cererile de înscriere, se va realiza de către funcționarii din cadrul direcției pentru agricultură județene, respectiv a municipiului București, desemnați prin decizie a directorului executiv, urmând ca toate datele de verificare, respectiv validare să fie încărcate în sistemul informatic la data când acesta devine funcțional.”

7. **La articolul 13, alineatul (2) se abrogă.**

8. **La articolul 16, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 16. — (1) Termenul maxim de realizare a investițiilor este de 18 luni de la acordarea primei plăți aferente sprijinului financiar, cu posibilitatea de prelungire a acestuia, la solicitarea beneficiarului, cu maximum 6 luni.”

9. **Anexele nr. 1—5 se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 1—5, care fac parte integrantă din prezenta lege.**

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ION-MARCEL CIOLACU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

Nr. data

CERERE DE ÎNSCRIERE ÎN PROGRAM

(model)

Către
Direcția pentru Agricultură a Județului/Municipiului București
Subsemnatul/Subsemnata:
persoana juridică/PFA/IF/II, cu sediul în localitatea, județul,
înscrisă la registrul comerțului cu nr., CUI/CIF, cod CAEN,
cont bancar deschis la, reprezentată legal de,
CNP, legitimată cu C.I. seria nr.

Menționez că:

- dețin un număr de locuri de cazare în ferme de reproducție;
- dețin un număr de locuri de cazare în ferme de creștere și îngrășare;
- dețin un număr de locuri de cazare în ferme de reproducție aflate în conservare.

Mă angajez:

- să înființez o fermă de reproducție hibridă cu o capacitate de cazare de locuri;
- să înființez locuri de cazare de reproducție în ferma aflată în conservare.

Solicit înscrierea în Programul de susținere a crescătorilor de suine pentru activitatea de reproducție și depun următoarele documente:

.....

.....

NOTĂ:

Documentele prevăzute la art. 9

Se înscriu toate documentele depuse, indicându-se distinct tipul documentului, numărul și data acestuia. Documentele depuse în copie se certifică de către reprezentantul direcției împuternicit cu primirea și verificarea cererii și a documentelor însoțitoare.

Am fost informat de reprezentanții direcției pentru agricultură județene (D.A.J.) despre:

- recepția investiției;
- recepția de închidere a Programului de susținere a crescătorilor de suine pentru activitatea de reproducție, când trebuie să dețin autorizațiile de funcționare;
- controalele anuale la fața locului cu privire la îndeplinirea condiției de menținere a activității de reproducție în sectorul suinelor pe o perioadă de 10 ani.

Cunoscând că falsul în declarații se pedepsește conform art. 326 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, declar că datele înscrise în formularul de cerere și în documentele anexate sunt reale, corecte, complete și perfect valabile.

Mă angajez să furnizez orice document justificativ care îmi va fi solicitat și să mă supun oricărui control.

Sunt de acord ca datele din cerere să fie introduse în baza de date, procesate și verificate în vederea calculării plății și transmise autorităților responsabile în vederea elaborării de studii statistice și de evaluări economice.

Solicitant,

.....

Verificat,

reprezentantul D.A.J.,

.....

Aprobat,

directorul executiv al D.A.J.,

.....

DECLARAȚIE PE PROPRIA RĂSPUNDERE

(model)

Subscrisa,

persoana juridică și/sau PFA și/sau IF și/sau II definită la art. 4 alin. (3) lit. a) sau b)/persoana juridică definită la art. 4 alin. (3) lit. c), cu sediul în localitatea, județul,
înscrisă la registrul comerțului cu nr., CUI/CIF....., cod CAEN, cont bancar
deschis la, reprezentată legal de, CNP, legitimată cu C.I.
seria nr.

— declar pe propria răspundere că niciun membru din cadrul investiției colective nu este beneficiar al Programului sau membru în altă entitate beneficiară a Programului

— declar pe propria răspundere că nu am accesat niciun alt ajutor de stat, ajutor *de minimis* sau sprijin prin PNDR 2014—2020 privind înființarea de ferme de reproducție, așa cum este prevăzut la art. 13 lit. f);

— declar pe propria răspundere că nu voi solicita alt ajutor de stat conform prevederilor prezentei legi, folosindu-mă de același număr de locuri de cazare pentru porcul gras.

Cunoscând că falsul în declarații se pedepsește conform art. 326 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, susțin declarația menționată anterior.

Reprezentant legal,

.....

(numele și prenumele, semnătura)

Data

.....

ANEXA Nr. 3
(Anexa nr. 3 la Legea nr. 195/2018)

Nr. data

CERERE DE FINANȚARE

(model)

Către
Direcția pentru Agricultură a Județului/Municipiului București
Subsemnatul/Subsemnata:
persoana juridică/PFA/IF/II, cu sediul în localitatea, județul,
înscrisă la registrul comerțului cu nr., CUI/CIF, cod CAEN,
cont bancar deschis la, reprezentată legal de,
CNP, legitimată cu C.I. seria nr.,
solicit plata aferentă Programului de susținere a crescătorilor de suine pentru activitatea de
reproducție, pentru realizarea investiției cu o capacitate de cazare de locuri, a cărei valoare este
de euro, și acordarea a 4 tranșe în valoare de euro pentru fiecare
tranșă și depun următoarele documente:

NOTĂ:

Documentele prevăzute la art. 12 alin. (1)
Se înscriu toate documentele depuse, indicându-se distinct tipul documentului, numărul și data
acestui. Documentele depuse în copie se certifică de către reprezentantul direcției împuternicit cu
primirea și verificarea cererii și a documentelor însoțitoare.

Declar că dețin fermă de reproducție hibridă cu un număr de locuri de cazare sau fermă
aflată în conservare pe raza localității, județul, și
marchez investiția cu o placă-indicator de dimensiuni minime de 150 cm lungime și 200 cm lățime,
confectionată din material rezistent, amplasată într-un loc în care este ușor vizibilă, pe care se
inscripționează „Investiție beneficiară a «Programului de susținere a crescătorilor de suine pentru
activitatea de reproducție», conform cererii numărul, de la Direcția pentru Agricultură a
Județului/Municipiului București”.

Mă angajez:

- să încep realizarea investiției de la data acordării primei plăți aferente sprijinului financiar;
- să finalizez investiția în maximum 18 luni de la acordarea primei plăți aferente sprijinului financiar,
potrivit art. 16 alin. (1);
- să mențin activitatea de reproducție suine în investiția realizată prin Programul de susținere a
crescătorilor de suine pentru activitatea de reproducție pentru cel puțin 10 ani, potrivit art. 16 alin. (2).

Sunt de acord ca datele din cerere să fie introduse în baza de date, procesate și verificate în vederea
calculării plății și transmise autorităților responsabile în vederea elaborării de studii statistice și de evaluări
economice.

<i>Solicitant,</i>	<i>Verificat,</i> <i>reprezentantul D.A.J.,</i>	<i>Aprobat,</i> <i>directorul executiv al D.A.J.,</i>
-----------------------------	---	---

ANEXA Nr. 4
(Anexa nr. 4 la Legea nr. 195/2018)

PROCES-VERBAL pentru recepția de închidere a programului

(model)

Numele și prenumele, funcția,
legitimația nr., în calitate de reprezentant al Direcției pentru Agricultură a Județului,
am constatat următoarele:
persoana juridică/PFA/IF/II/....., cu sediul în localitatea, județul,
înscrisă la registrul comerțului cu nr., CUI/CIF, cod CAEN,
cont bancar deschis la, reprezentată legal de,
CNP, legitimată cu C.I. seria nr.,

- a) a înființat fermă de reproducție hibridă cu capacitatea de locuri noi de cazare pentru reproducție;
 - b) a înființat locuri noi de cazare pentru reproducție în fermă de reproducție hibridă aflată în activitate;
 - c) a înființat locuri noi de cazare pentru reproducție în fermă de reproducție hibridă aflată în conservare.
- Investiția a fost realizată conform prevederilor prezentei legi.

Da

Nu

A montat placa-indicator cu dimensiunile de circa 150 x 200 cm, pe care este inscripționat „Investiție beneficiară a «Programului de susținere a crescătorilor de suine pentru activitatea de reproducție», conform Cererii numărul de la Direcția pentru Agricultură a Județului/Municipiului București”.

Da

Nu

Alte mențiuni:

.....

Am constatat.
 Reprezentantul D.A.J.,

Sunt de acord cu constatarea.
 Solicitant,

.....

.....

ANEXA Nr. 5
 (Anexa nr. 5 la Legea nr. 195/2018)

Direcția pentru Agricultură a Județului

Director executiv (numele, prenumele, semnătura și ștampila)

SITUAȚIA CENTRALIZATOARE
a sumelor necesare reprezentând tranșe/decontare cheltuieli efectuate

(model)

Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale

Direcția pentru Agricultură a Județului...../Municipiului București

Nr. crt.	Beneficiarul	Nr. locuri de cazare realizate prin program	Valoarea totală a investiției aprobate (lei)	Tranșa (lei)	Suma decont cheltuieli efectuate (lei)	Suma rămasă de plătit (lei)
(0)	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
	TOTAL					

Întocmit și verificat

.....

(numele, prenumele, funcția și semnătura)

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**

privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 195/2018 privind aprobarea Programului de susținere a crescătorilor de suine pentru activitatea de reproducție

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 195/2018 privind aprobarea Programului de susținere a crescătorilor de suine pentru activitatea de reproducție și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 15 mai 2020.
 Nr. 264.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 108

din 25 februarie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d), ale art. 103 alin. (2) și (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Rudel Obreja și de Elena Gabriela Udrea în Dosarul nr. 2.303/1/2017/a3 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 688D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc autorii excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 759D/2018, nr. 1.245D/2018 și nr. 1.790D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală cu referire la art. 114 alin. (1) și art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Ispas în Dosarul nr. 7.700/105/2016/a1 al Tribunalului Prahova — Secția penală, de Dan Coman Șova în Dosarul nr. 3.174/1/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători, respectiv de Dorina Constantin în Dosarul nr. 1.758/104/2018/a1 al Tribunalului Olt — Secția penală.

4. La apelul nominal răspunde, în Dosarul Curții nr. 1.790D/2018, autoarea excepției de neconstituționalitate. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, iar autoarea prezintă și reprezentantul Ministerului Public arată că sunt de acord cu conexarea. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 759D/2018, nr. 1.245D/2018 și nr. 1.790D/2018 la Dosarul nr. 688D/2018, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autoarei prezente, care solicită admiterea excepției, reiterând criticile de neconstituționalitate cuprinse în notele scrise aflate la dosar.

7. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 13 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.303/1/2017/a3, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Rudel Obreja și de Elena Gabriela Udrea cu ocazia soluționării apelurilor formulate de părți, între care și autorii excepției de neconstituționalitate, împotriva Sentinței penale nr. 181 din 28 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală în Dosarul nr. 1.532/1/2015, prin care aceștia din urmă au fost condamnați. Autorii excepției susțin că au fost trimiși în judecată și condamnați, în principal, în baza denunțului formulat de o persoană care deține și calitatea de martor, audiată în faza de judecată pe fond, și a cărei audiere urmează să fie realizată și în fața instanței de apel.

9. Prin Încheierea din 11 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 7.700/105/2016/a1, **Tribunalul Prahova — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d) și ale art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală cu referire la art. 114 alin. (1) și art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Constantin Ispas în procedura de cameră preliminară. Autorul excepției a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de trafic de influență, luare de mită, cercetare abuzivă în formă continuată, divulgarea informațiilor secrete de stat, sustragerea sau distrugerea de înscrisuri, în cauză fiind audiați sub prestare de jurământ și martori cu identitate protejată.

10. Prin Încheierea din 23 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 3.174/1/2017/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Dan Coman Șova cu ocazia soluționării apelurilor formulate de părți, între care și autorul excepției de neconstituționalitate, împotriva Sentinței penale nr. 506 din 25 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală în Dosarul nr. 526/1/2016, prin care acesta din urmă a fost condamnat. Autorul excepției susține că a fost trimis în judecată și condamnat, în principal, în baza denunțului formulat de mai multe persoane, care au fost audiate, ulterior, în calitate de martori, atât în faza de urmărire penală, cât și în faza de judecată pe fond.

11. Prin Încheierea din 5 noiembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.758/104/2018/a1, **Tribunalul Olt — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Dorina Constantin în procedura de cameră preliminară. În cauză, cu privire la infracțiunea de luare de mită, săvârșită de inculpată,

autoare a excepției de neconstituționalitate, au fost întocmite procese-verbale de consemnare a denunțurilor orale ale unor persoane fizice.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, în mod similar, că normele procesual penale criticate nu satisfac cerințele de claritate, precizie și predictibilitate, îngăduind interpretarea potrivit căreia denunțatorul devine ulterior martor, cumulând cele două calități, astfel încât relatările sale constituie atât act de sesizare a organului de urmărire penală, cât și mijloc de probă. Arată că, spre deosebire de plângere, sesizare din oficiu și actele încheiate de organele de constatare prevăzute de lege, în ceea ce privește denunțul, legiuitorul s-a limitat doar la a defini acest mijloc de sesizare, fără să precizeze care este calitatea procesuală din care denunțatorul acționează. Susțin că, în cadrul procesului penal, denunțatorul trebuie inclus în categoria „alți subiecți procesuali”, iar nu în categoria martorilor *stricto sensu*. Rețin că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, noțiunea de „martor” are un înțeles autonom, independent de calificarea dată în norma națională. Aceasta, deoarece o depoziție, fie aparținând unui martor *stricto sensu*, fie provenind de la o altă persoană, este susceptibilă să fundamenteze, în mod substanțial, condamnarea celui trimis în judecată și constituie o „mărturie în acuzare”, fiindu-i aplicabile garanțiile prevăzute de art. 6 paragrafele 1 și 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Rețin, de asemenea, că, în viziunea Curții Europene a Drepturilor Omului, noțiunea de „martor” are atât o accepțiune restrânsă, cât și una *lato sensu*, în timp ce funcția specifică a denunțului este încunoștințarea organului de urmărire penală, urmată de începerea urmăririi penale și strângerea probelor. Or, întrucât denunțul nu este menționat în conținutul art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală, acesta nu poate constitui mijloc de probă. Rețin că, pentru a îndeplini funcția de sesizare legală a organului de urmărire penală, denunțul trebuie să îmbrace forma cerută de Codul de procedură penală, iar substanța acestuia constă într-o manifestare de voință producătoare de efecte juridice, prin care organului de urmărire penală i se aduce la cunoștință săvârșirea unei infracțiuni. Astfel, arată că un denunț trebuie să descrie fapta, să indice făptuitorul și mijloacele de probă, aspecte ce constituie și obiectul depozițiilor martorului, care este obligat să dea declarații conforme cu realitatea și să spună tot ce știe în legătură cu împrejurările esențiale ale faptei. Drept urmare, acceptarea ideii că denunțatorul poate fi audiat ca martor *stricto sensu* conduce la consecința absurdă că același act poate produce consecințe diferite în funcție de forma pe care o îmbracă, ambivalență pe care legea nu o permite, ci chiar o repudiază. Subliniază că, de cele mai multe ori, denunțatorul este interesat să dea declarații care să îi confirme denunțul, îndeosebi în acele situații în care el însuși este implicat în săvârșirea de infracțiuni corelative. Totodată, consideră că relatările denunțatorului sunt subiective, de vreme ce denunțatorii sunt interesați să beneficieze de reducerea limitelor de pedeapsă, aspect care nu este caracteristic și depozițiilor martorului. Pentru a sublinia faptul că, din perspectiva legii penale, nu este posibil cumulul celor două calități — denunțator, respectiv martor — precizează că, în situația în care denunțatorul sesizează săvârșirea unei fapte penale, inducând în eroare organele judiciare, săvârșește infracțiunea prevăzută de art. 268 din Codul penal, în timp ce afirmațiile mincinoase ale martorului se circumscriu infracțiunii prevăzute de art. 273 din Codul penal. Așadar, susțin, în esență, pe de o parte, că, în cauză, hotărârea de condamnare s-ar fi întemeiat, în mod

determinant, pe declarațiile denunțatorilor, subiecți procesuali care însă nu sunt menționați expres între persoanele enumerate de textul art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, iar, pe de altă parte, că denunțatorii au fost audiați în cauză, în calitate de martori, însă modalitatea de determinare a valorii probante a acestor declarații nu rezultă cu claritate din dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) cu referire la art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală. În concluzie, susțin că, în procesul penal, în vederea respectării dreptului la un proces echitabil al unei persoane acuzate de săvârșirea unei infracțiuni, denunțatorul trebuie audiat în calitate de „alt subiect procesual”, iar nu ca martor *stricto sensu*.

13. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători**, exprimându-și opinia în dosarele Curții nr. 688D/2018 și nr. 1.245D/2018, reține, cu majoritate de voturi, că dispozițiile criticate respectă exigențele impuse de Legea fundamentală, excepția de neconstituționalitate invocată fiind neîntemeiată. În susținerea opiniei sale, instanța face trimitere la interpretarea pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului o dă noțiunii de „martor” în paragraful 60 din Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în Cauza *Spînu împotriva României*, text în care instanța europeană a statuat că termenul „martor” are un înțeles autonom în sistemul Convenției Europene, în sensul că, atât timp cât o depoziție — fie că este făcută de un martor *stricto sensu*, fie de către un inculpat — este susceptibilă să fundamenteze, în mod substanțial, condamnarea unui inculpat, aceasta constituie o „mărturie în acuzare”, fiindu-i aplicabile garanțiile prevăzute de art. 6 paragraful 1 din Convenție, printre care și obligația de a dispune măsuri pozitive în vederea clarificării declarațiilor martorului și de a da inculpaților posibilitatea să se apere în cauză. Prin urmare, apreciază că declarația pe care denunțatorul o dă în cadrul procesului penal reprezintă un mijloc de probă, o declarație de martor, în sensul *lato sensu* al noțiunii, astfel cum a fost caracterizată de instanța europeană, iar valoarea probantă a acestui mijloc de probă urmează a fi evaluată de către instanța de judecată în cadrul mai larg al ansamblului probator, cu asigurarea garanțiilor prevăzute de art. 6 paragraful 1 din Convenție. De altfel, chiar și acceptând interpretarea *stricto sensu* dată de autorii excepției noțiunii de martor, Completul de 5 judecători al instanței supreme reține că, potrivit textului art. 97 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală, probele în procesul penal se obțin prin orice mijloc de probă care nu este interzis de lege. În concluzie, apreciază că declarația denunțatorului reprezintă, fără îndoială, un mijloc de probă supus, între altele, principiului liberei aprecieri a organelor judiciare și regulilor de evaluare prevăzute de art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, principiului legalității, dar și scopului aflării adevărului consacrat de art. 5 din același act normativ, textul ultim menționat instituind, deopotrivă, obligația organelor judiciare de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei și la persoana suspectului sau inculpatului și, totodată, obligația organelor de urmărire penală de a strânge și de a administra probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau inculpatului.

14. **Tribunalul Prahova — Secția penală** opinează, în Dosarul Curții nr. 759D/2018, că normele procesual penale criticate sunt constituționale, acestea stabilind doar caracterul de mijloc de probă în procesul penal al declarațiilor martorilor și aspectele referitoare la aprecierea probelor. Invocă, în acest sens, considerente ale Deciziei Curții nr. 720 din 6 decembrie 2016. În ceea ce privește martorii, datorită importanței acestei categorii de persoane în cadrul procesului penal, legiuitorul a reglementat sfera persoanelor care pot avea calitatea de martor,

dispozițiile art. 114 și art. 115 din Codul de procedură penală completându-se reciproc. Cu privire la lipsa de previzibilitate a dispozițiilor criticate apreciază că textele criticate îndeplinesc cerințele instituite de Constituție. În acest sens, legiuitorul și-a exercitat întocmai obligația pozitivă prin reglementarea clară și precisă a noțiunii de martor, a persoanelor care pot avea această calitate, dar și a condițiilor în care o persoană poate deveni martor într-un proces penal.

15. **Tribunalul Olt — Secția penală** apreciază, în Dosarul Curții nr. 1.790D/2018, că dispozițiile legale criticate întrunesc cerințele instituite de Constituție prin art. 1 alin. (5), iar legiuitorul și-a exercitat întocmai obligația pozitivă prin reglementarea clară și precisă a noțiunii de martor, a persoanelor care pot avea această calitate, dar și a condițiilor în care o persoană poate deveni martor într-un proces penal. De asemenea, în ceea ce privește aprecierea probelor, legiuitorul a conferit o garanție suplimentară a respectării principiului prezumției de nevinovăție și al aflării adevărului, prin definirea clară și precisă a mijloacelor de probă ce nu pot servi ca temelie, în măsură determinantă, al hotărârii de condamnare, renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, dintre acestea nefăcând parte declarațiile denunțătorilor, date în calitate de martori.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d), ale art. 103 alin. (2) și (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut:

— Art. 97 alin. (2) lit. d) din Codul de procedură penală: „(2) *Proba se obține în procesul penal prin următoarele mijloace: [...] d) declarațiile martorilor [...].*”;

— Art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală: „(2) *În luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă. (3) Hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați.*”;

— Art. 114 alin. (1) din Codul de procedură penală: „*Poate fi audiată în calitate de martor orice persoană care are cunoștință despre fapte sau împrejurări de fapt care constituie probă în cauza penală.*”;

— Art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală: „*Orice persoană poate fi citată și audiată în calitate de martor, cu excepția părților și a subiecților procesuali principali.*”

20. În susținerea neconstituționalității normelor procesual penale criticate, autorii excepției invocă atât dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, ale art. 11 alin. (1) și (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3), potrivit cărora părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, cât și prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Invocă și dispozițiile art. 47 alin. (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că normele procesual penale criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, fiind analizate critici identice celor formulate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 727 din 5 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 9 martie 2020, și prin Decizia nr. 63 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 6 august 2019, Curtea a respins, ca neîntemeiate, excepțiile de neconstituționalitate. În considerentele deciziilor precitate, Curtea a examinat criticile de neconstituționalitate ale autorilor, formulate dintr-o dublă perspectivă, și anume, pe de-o parte, s-a criticat posibilitatea dobândirii calității de martor de către denunțator, iar, pe de altă parte, forța probantă a declarației de martor date de denunțator.

22. Din modul de reglementare a denunțului, în diferitele acte normative citate în paragrafele 17—23 ale Deciziei nr. 63 din 22 ianuarie 2019, Curtea a constatat că denunțatorul poate fi: a) o persoană fizică/juridică ce sesizează organul de urmărire penală despre o infracțiune la a cărei săvârșire nu a participat, dar despre care are cunoștință (de exemplu, art. 290 din Codul de procedură penală); b) o persoană fizică/juridică ce sesizează organul de urmărire penală despre o infracțiune pe care a săvârșit-o, infracțiune care este în strânsă legătură cu alta, iar prin realizarea denunțului se urmărește aplicarea cauzei de nepedepsire pentru denunțator și tragerea la răspundere penală a făptuitorului ce a săvârșit infracțiunea aflată în corelație cu cea a denunțatorului [de exemplu, darea de mită (art. 290 din Codul penal) corelativ cu luarea de mită (art. 289 din Codul penal); cumpărarea de influență (art. 292 din Codul penal) corelativ cu traficul de influență (art. 291 din Codul penal)]; c) o persoană fizică/juridică ce sesizează organul de urmărire penală despre o infracțiune pe care a săvârșit-o, infracțiune care presupune participarea mai multor persoane, ca subiecți activi, la săvârșirea infracțiunii; prin realizarea denunțului se urmărește aplicarea cauzei de nepedepsire pentru denunțator și tragerea la răspundere penală a celorlalți participanți [de exemplu, grupul infracțional organizat (art. 367 din Codul penal)]; d) o persoană fizică/juridică ce sesizează organul de urmărire penală despre o infracțiune la a cărei săvârșire nu a participat, dar despre care are cunoștință, denunțatorul fiind el însuși în poziția de a fi tras la răspundere penală pentru săvârșirea anumitor infracțiuni expres prevăzute de lege, altele decât infracțiunea denunțată; prin realizarea denunțului se urmărește reducerea limitelor pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită de denunțator (situația reglementată, de exemplu, de art. 15 din Legea nr. 143/2000 sau de art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002).

23. În aceste condiții, Curtea a apreciat că reglementarea instituției denunțatorului pornește de la premisa că persoana fizică/juridică ce realizează denunțul are cunoștință de săvârșirea unor fapte care pot constitui infracțiune.

24. Pe de altă parte, raportat la legislația în vigoare, Curtea a constatat că denunțătorii pot fi împărțiți în două grupe, după cum urmează: a) denunțători care nu au niciun beneficiu din perspectiva tragerii lor la răspundere penală; b) denunțători care au un beneficiu din perspectiva tragerii lor la răspundere penală. În acest context, Curtea a observat că la nivelul majorității statelor europene există reglementată o obligație generală de a denunța săvârșirea sau pregătirea săvârșirii unor infracțiuni. Aceasta poate fi reglementată ca o obligație generală sau ca o obligație expresă prevăzută pentru anumite categorii de persoane.

25. În ceea ce privește posibilitatea dobândirii calității de martor de către denunțător, critică ce vizează dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea a observat că, din coroborarea art. 34, art. 104 și art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală, rezultă că persoanele care pot fi audiate în cursul procesului penal sunt expres și limitativ prevăzute de lege. Totodată, Curtea a observat că, pe lângă indicarea expresă în prima teză a art. 34 a anumitor subiecți procesuali, alții decât subiecții procesuali principali, legiuitorul a reglementat în teza a doua a aceluiași articol o normă „deschisă”, în sensul că oricine are anumite drepturi, obligații sau atribuții în procedurile judiciare penale are calitatea de subiect procesual secundar, categorie din care face parte și denunțătorul. Subiecții procesuali determinați, prevăzuți în prima teză a art. 34 din Codul de procedură penală, sunt: martorul, expertul, interpretul, agentul procedural, organele speciale de constatare. În acest context, Curtea a observat că autorul excepției pune în discuție în ce măsură calitatea de alt subiect procesual dobândită ca urmare a îndeplinirii condițiilor din teza a doua a art. 34 din Codul de procedură penală (denunțător) determină imposibilitatea obținerii calității de subiect procesual determinat, prevăzut în prima teză a acestui articol (martor). Așadar, Curtea a observat că, în fapt, problema ridicată de autorul excepției poate fi analizată din perspectiva deținerii concomitente atât a calității de martor, cât și a calității de alt subiect procesual prevăzut de aceste dispoziții (altul decât martorul) și, din această perspectivă, Curtea a constatat că legiuitorul nu a exclus această posibilitate.

26. În aceste condiții, Curtea a observat că legiuitorul a reglementat expres, prin art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, sfera persoanelor care pot fi martori din perspectivă procesuală, în timp ce art. 116 alin. (3) din același act normativ nu nominalizează sfera persoanelor obligate să păstreze secretul ori confidențialitatea unor fapte sau împrejurări, Curtea apreciind că în această categorie intră orice persoană fizică ce îndeplinește un serviciu public sau privat, în virtutea căruia ia cunoștință de anumite date ori informații care constituie secrete de stat, de serviciu sau profesionale, în condițiile legii. De asemenea, Curtea a observat că legiuitorul a reglementat expres, prin art. 114 alin. (3) din Codul de procedură penală, regula potrivit căreia calitatea de martor are întâietate față de calitatea de expert, cu privire la faptele și împrejurările de fapt pe care persoana le-a cunoscut înainte de a dobândi această calitate. Totodată, legiuitorul a reglementat expres situațiile în care o anumită persoană, alta decât subiecții procesuali principali sau părțile, nu poate avea calitatea de martor, în acest sens fiind, de exemplu, dispozițiile art. 461 alin. (5) din Codul de procedură penală. În același sens, potrivit art. 114 alin. (4) din Codul de procedură penală, pot fi audiate în calitate de martor și persoanele care au întocmit procese-verbale în temeiul art. 61 și art. 62 din același act normativ.

27. Curtea a reținut, totodată, că noțiunea de „martor” are un înțeles autonom în sistemul Convenției pentru apărarea

drepturilor omului și a libertăților fundamentale, independent de calificarea sa în norma națională (Hotărârea din 24 aprilie 2012, pronunțată în Cauza *Damir Sibgatullin împotriva Rusiei*, paragraful 45). Astfel, din moment ce o depoziție, fie că ea este făcută de un martor — *stricto sensu* — sau de către o altă persoană, este susceptibilă să fundamenteze, în mod substanțial, condamnarea celui trimis în judecată, ea constituie o „mărturie în acuzare”, fiindu-i aplicabile garanțiile prevăzute de art. 6 paragrafele 1 și 3 lit. d) din Convenție (Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Kaste și Mathisen împotriva Norvegiei*, paragraful 53; Hotărârea din 27 februarie 2001, pronunțată în Cauza *Luca împotriva Italiei*, paragraful 41) (Decizia nr. 463 din 5 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 930 din 5 noiembrie 2018, paragrafele 16 și 17; Decizia nr. 198 din 7 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 4 iulie 2016, paragrafele 19 și 21, și Decizia nr. 97 din 1 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 29 iunie 2018, paragrafele 27 și 28)

28. Plecând de la aceste premise, Curtea a reținut că ideea de bază a reglementării instituției denunțătorului este aceea că persoana fizică/juridică ce realizează denunțul are cunoștință de săvârșirea unor fapte care pot constitui infracțiune. Mai mult, Curtea a observat că, în totalitatea cazurilor, denunțul este realizat cu scopul de a acuza o persoană de săvârșirea unei infracțiuni. Astfel, Curtea a apreciat că denunțul poate constitui o „mărturie în acuzare”, cu consecința dobândirii de către denunțător a calității de „martor”.

29. În ceea ce privește forța probantă a declarației de martor date de denunțător — critica ce vizează art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală —, Curtea a observat că, potrivit art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală, „*Probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză*”. În aceste condiții, Curtea a constatat că noul Cod de procedură penală consacră, ca și legea veche, sistemul liberei aprecieri a probelor. În baza principiului liberei sau intimei convingeri a judecătorului, acesta va aprecia liber mijloacele de probă administrate în cauză, neexistând o ordine de preferință, referitor la forța probantă a acestora. Totodată, organele judiciare au dreptul să aprecieze în mod liber atât valoarea fiecărei probe administrate, cât și credibilitatea lor; probele nu au o valoare *a priori* stabilită de legiuitor, importanța acestora rezultând în urma aprecierii lor de organele judiciare consecutiv analizei ansamblului materialului probatoriu administrat în mod legal și loial în cauză. În luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului, instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei și amânarea aplicării pedepsei se dispun doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

30. Curtea a observat, totodată, că legiuitorul, prin dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, a instituit unele limitări ale principiului liberei aprecieri a probelor, reglementând în acest sens că hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați. Așadar, din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, rezultă că celelalte mijloace de probă prin care au fost obținute probe directe pot conduce autonom, în mod determinant, la pronunțarea uneia dintre soluțiile enumerate mai sus, care conțin constatarea

faptului că o persoană a comis o infracțiune. În raport cu susținerile autorilor excepției potrivit cărora dispozițiile anterior menționate sunt neconstituționale din perspectiva faptului că, pe lângă declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați, nu sunt menționate și declarațiile denunțătorului audiat în calitate de martor, Curtea a apreciat necesar a se stabili *scopul instituirii dispoziției de lege criticată*.

31. Din această perspectivă, Curtea a reținut că, în ceea ce privește investigatorii, aceștia, potrivit art. 148 alin. (8) din Codul de procedură penală, pot fi audiați ca martori în cadrul procesului penal în aceleași condiții ca martorii amenințați. Totodată, potrivit art. 148 alin. (10) din același act normativ, în situații excepționale, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1) al art. 148, iar folosirea investigatorului sub acoperire nu este suficientă pentru obținerea datelor sau informațiilor ori nu este posibilă, procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală poate autoriza folosirea unui colaborator, căruia îi poate fi atribuită o altă identitate decât cea reală. Dispozițiile art. 148 alin. (8) din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

32. De asemenea, potrivit art. 150 alin. (3) din Codul de procedură penală, activitățile autorizate pot fi desfășurate de un organ de cercetare penală, de un investigator cu identitate reală, de un investigator sub acoperire sau de un colaborator, iar, potrivit alin. (6) al aceluiași articol, persoana care a desfășurat activitățile autorizate poate fi audiată ca martor în cadrul procesului penal, cu respectarea dispozițiilor privind audierea martorilor amenințați, dacă organul judiciar apreciază că audierea este necesară. Referitor la martorul protejat, Curtea a constatat că, din coroborarea art. 125—129 din Codul de procedură penală, rezultă că odată acordat statutul de martor amenințat se dispun una ori mai multe dintre măsurile de protecție prevăzute de dispozițiile procesuale penale. În condițiile în care una dintre măsurile de protecție este cea prevăzută de art. 126 alin. (1) lit. d) și art. 127 lit. d) din Codul de procedură penală, audierea martorului se poate efectua prin intermediul mijloacelor audiovideo, fără ca martorul să fie prezent fizic în locul unde se află organul judiciar, subiecții procesuali principali, părțile și avocații acestora putând adresa întrebări martorului audiat în aceste condiții, fiind respinse întrebările care ar putea conduce la identificarea martorului. Această modalitate de audiere este cea aplicabilă și în cazul investigatorilor și colaboratorilor. Totodată, potrivit art. 149 alin. (1) din Codul de procedură penală, identitatea reală a investigatorilor sub acoperire și a colaboratorilor cu o altă identitate decât cea reală nu poate fi dezvăluită.

33. Curtea a observat că au fost exprimate opinii în sensul că dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală preiau în dreptul intern un standard clasic al jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căruia, în anumite circumstanțe, autoritățile judiciare pot apela la declarațiile administrate în fața „instrucției” (urmăririi penale), în special în cazul refuzului persoanelor care le-au dat de a le reitiera în public de teama consecințelor pe care acestea le-ar putea avea pentru siguranța lor. Necesitatea protecției nu poate aduce atingere substanței dreptului la apărare, astfel că, și în aceste situații, Curtea Europeană a Drepturilor Omului apreciază că drepturile apărării sunt restrânse într-un mod incompatibil cu garanțiile prevăzute de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atunci când o condamnare se fondează în întregime sau într-o măsură determinantă pe mărturia făcută de o persoană pe care acuzatul nu a putut-o interoga direct sau prin altă persoană în numele său, nici în fața urmării penale, nici în fața dezbaterilor.

34. Pe de altă parte, s-a arătat că sfera martorilor protejați ale căror declarații nu pot fi determinante în luarea unei hotărâri de condamnare este în realitate mai largă decât cea care rezultă nemijlocit din text. În această categorie sunt incluși investigatorii cu identitate reală sau protejată, colaboratorii cu identitate reală sau protejată, martorii amenințați, martorii vulnerabili, dar și persoana vătămată și partea civilă cu privire la care s-au luat măsuri de protecție similare martorilor amenințați. Din acest punct de vedere, persoana vătămată protejată și partea civilă protejată se află în aceeași situație faptică și au același regim juridic ca cel al martorilor protejați, prin urmare, și efectele declarațiilor lor trebuie să fie asemănătoare cu cele ale acestora din urmă. Restrângerea valorii probante a declarațiilor acestor persoane are la bază temerea că atât investigatorii, colaboratorii, cât și martorii protejați (în sens larg) sunt supuși unui anumit control de autoritate din partea organului de urmărire penală și astfel pot fi influențați în declarații, fie pentru că unii sunt agenți executivi ai statului, fie că alții au anumite interese (colaboratorii pot avea interesul de a obține o remunerație sau de a li se reduce pedeapsa în priul dosar, de a beneficia de un acord de recunoaștere a vinovăției sau de renunțare la urmărirea penală etc.) în a acționa conform dorinței organului judiciar sau sunt îndatorați moral de efortul de protejare a lor și reacționează în consecință etc. Deși utilizarea tehnicilor sub acoperire nu poate încălca în sine dreptul la un proces echitabil, riscul pe care îl implică instigarea de către poliție prin asemenea tehnici presupune ca folosirea acestor metode să fie menținută în limite bine determinate. Astfel, în scopul evitării unei erori judiciare bazate pe astfel de probe, precum și având în vedere condițiile derogatorii de audiere a acestor persoane, care restrâng într-o oarecare măsură posibilitățile de apărare, legea a restrâns, la rândul ei, valoarea probantă a declarațiilor investigatorului, colaboratorului, martorului protejat.

35. Curtea a apreciat că, într-adevăr, sfera de cuprindere a persoanelor ale căror declarații nu pot fi determinante în luarea unei hotărâri de condamnare este în realitate mai largă decât cea care rezultă nemijlocit din text. Cu toate acestea, dacă legiuitorul ar fi instituit această dispoziție legală având în vedere cele enunțate anterior, ar fi însemnat ca restrângerea valorii probante a declarațiilor acestor persoane să se răsfrângă asupra procesului penal, indiferent de modalitatea de audiere a acestora. Aceasta, deoarece existența unui control de autoritate din partea organului de urmărire penală asupra investigatorilor, colaboratorilor și martorilor protejați (în sens larg) nu este determinată de modalitatea de audiere a acestor persoane. Totodată, existența anumitor interese ale colaboratorului, persoanei vătămate etc. subzistă indiferent de cunoașterea sau necunoașterea de către inculpat a identității acestor persoane.

36. Totodată, Curtea a observat că instanța de contencios european a acordat o atenție deosebită cauzelor ce aveau ca obiect folosirea martorilor anonimi de către organele de urmărire penală pentru administrarea probatoriului în acuzare; prin martori anonimi, instanța europeană are în vedere persoanele care au fost audiate cu protejarea identității sau prin includerea în programe speciale de protecție și care au dat declarații cu privire la faptele de care este acuzată o persoană și a căror identitate nu este cunoscută apărării. În cadrul acestei noțiuni sunt incluși și agenții infiltrați, care sunt reprezentanți ai organelor de anchetă și care, prin activitatea desfășurată sub protecția anonimului, contribuie la strângerea de mijloace de probă în acuzarea unei persoane. Curtea de la Strasbourg a apreciat că folosirea declarațiilor acestor persoane pentru a dispune condamnarea nu este, în sine, incompatibilă cu

prevederile convenției. Însă, dacă se menține anonimatul martorului acuzării, apărarea va fi confruntată cu dificultăți deosebite. Astfel, în acest caz, dezavantajul cu care se confruntă apărarea trebuie să fie în mod suficient contrabalansat prin procedura urmată de autoritățile judiciare. Probele obținute de la martori în condițiile în care drepturile apărării nu au putut fi asigurate la un nivel normal cerut de Convenția europeană trebuie analizate cu extremă atenție, iar condamnarea unui acuzat nu trebuie să se bazeze în exclusivitate sau într-o măsură determinantă pe mărturia anonimă (Hotărârea din 28 februarie 2006, pronunțată în Cauza *Krasniki împotriva Republicii Cehe*, paragrafele 76—79; Hotărârea din 14 februarie 2002, pronunțată în Cauza *Visser împotriva Olandei*, paragrafele 43—46).

37. Așa fiind, Curtea a apreciat, luând în considerare și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că, reglementând dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, legiuitorul a avut în vedere echitatea procesului penal în contextul existenței unor situații în care persoanele anterior menționate nu sunt prezente pentru a fi audiate într-un proces public și contradictoriu, astfel că persoana acuzată nu beneficiază de toate garanțiile procedurale, iar nu atât faptul că aceste persoane au anumite interese legate de tragerea la răspundere penală a propriei persoane. Or, din perspectiva denunțatorului, în condițiile în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege și acesta dobândește calitatea de martor protejat (în sens larg), dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt pe deplin aplicabile. În cazul în care denunțatorul nu dobândește calitatea de martor protejat (în sens larg), dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală nu sunt aplicabile, denunțatorul putând fi audiat în calitate de martor, într-o procedură publică și contradictorie, cu respectarea dispozițiilor referitoare la audierea martorilor.

38. În acest din urmă caz, Curtea a distins două situații, după cum există sau nu există un interes în obținerea unui beneficiu din perspectiva tragerii acestora la răspundere penală. Astfel, în cazul în care denunțatorul nu are niciun beneficiu din

perspectiva tragerii sale la răspundere penală, declarația sa dată în calitate de martor este comparabilă, din perspectivă procesuală, cu declarația oricărui alt martor, beneficiind de același tratament. În cazul în care denunțatorul are un beneficiu din perspectiva tragerii sale la răspundere penală, fiind interesat de satisfacerea propriilor interese, apare că, din această perspectivă, poziția sa se aseamănă într-o oarecare măsură cu cea a persoanei vătămate, a părții civile și a părții responsabile civilmente. Referitor la aceștia din urmă s-a precizat că, fiind interesați în proces, aceștia acționează pentru apărarea intereselor lor legitime; ca urmare, declarațiile lor în legătură cu cauza în care au calitate procesuală principală sunt, de principiu, concentrate în susținerea poziției pe care o au, ceea ce îi poate determina să facă declarații necorespunzătoare adevărului.

39. Or, spre deosebire de vechea reglementare, Codul de procedură penală a înlăturat prevederea expresă potrivit căreia declarațiile părții (persoanei) vătămate, părții civile și părții responsabile civilmente pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor. Astfel, cu excepția declarațiilor prevăzute de dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, celelalte declarații au o valoare probatorie necondiționată, fiind supuse numai principiului liberei aprecieri a probelor.

40. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor citate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

41. Față de considerentele deciziilor precitate, aplicabile *mutatis mutandis* și în ceea ce privește dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d) din Codul de procedură penală, Curtea urmează să respingă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d), ale art. 103 alin. (2) și (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală.

42. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Rudel Obreja și de Elena Gabriela Udrea în Dosarul nr. 2.303/1/2017/a3 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători, de Constantin Ispas în Dosarul nr. 7.700/105/2016/a1 al Tribunalului Prahova — Secția penală, de Dan Coman Șova în Dosarul nr. 3.174/1/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători, respectiv de Dorina Constantin în Dosarul nr. 1.758/104/2018/a1 al Tribunalului Olt — Secția penală și constată că dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d), ale art. 103 alin. (2) și (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători, Tribunalului Prahova — Secția penală și Tribunalului Olt — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 februarie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru modificarea și completarea Legii nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale

Având în vedere că participarea structurilor militare la implementarea și aplicarea măsurilor luate în perioada stării de urgență au relevat anumite disfuncționalități cu impact negativ asupra comenzii și controlului, a îndeplinirii atribuțiilor funcționale și, în consecință, asupra eficienței îndeplinirii misiunilor încredințate,

ținând cont de necesitatea înzestrării Armatei în scopul respectării angajamentelor militare asumate de România pe plan internațional, în cadru interinstituțional, pentru continuarea operaționalizării și menținerii capacității de luptă a structurilor militare și pentru eficientizarea și creșterea capacității de instruire a resursei umane, în vederea asigurării unor capacități credibile de descurajare și contracarare a amenințărilor,

luând în considerare necesitatea adaptării, în regim de urgență, a sprijinului medical operațional la cerințele structurii de forțe, în contextul implementării politicii naționale de sănătate,

pentru implementarea unui sistem unic și integrat de management al instituțiilor de învățământ și al unităților sanitare din rețeaua sanitară proprie a Ministerului Apărării Naționale, care să asigure o capacitate de reacție promptă la schimbările impredictibile ale mediului de securitate,

ținând cont că neadoptarea de urgență a modificărilor legislative propuse determină scăderea gradului de operativitate a structurilor militare și produce disfuncții ale capacității de reacție în timp scurt și la un nivel adecvat riscurilor și amenințărilor actuale, precum și întârzierea reacției imediate a instituției militare la schimbările impredictibile din mediul de securitate,

se impune intervenția legislativă de urgență în considerarea faptului că toate aceste aspecte vizează interesul public, iar reglementarea lor nu poate fi amânată întrucât vulnerabilizează modul de acțiune și capacitatea operațională a Armatei României.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 867 din 2 noiembrie 2017, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 7, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Structurile centrale ale Ministerului Apărării Naționale, subordonate nemijlocit ministrului apărării naționale, sunt:

- a) Statul Major al Apărării;
- b) Departamentul pentru politica de apărare, planificare și relații internaționale;
- c) Departamentul pentru relația cu Parlamentul și calitatea vieții personalului;
- d) Direcția generală de informații a apărării;
- e) Secretariatul general;
- f) Direcția generală pentru armamente;
- g) Direcția generală management resurse umane;
- h) Corpul de control și inspecție;
- i) Direcția generală financiar-contabilă;
- j) Direcția generală juridică;
- k) Direcția audit intern;
- l) Direcția domenii și infrastructuri;
- m) Direcția informare și relații publice;
- n) Direcția de prevenire și investigare a corupției și fraudelor.

(2) În subordinea nemijlocită a ministrului apărării naționale se mai regăsesc: Grupul consilierilor, Cabinetul ministrului, Direcția instanțelor militare, purtătorul de cuvânt, Clubul Sportiv al Armatei „Steaua”, precum și alte structuri stabilite prin lege.”

2. La articolul 7, alineatul (8) se abrogă.

3. La articolul 8, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Statul Major al Apărării are în subordine, pe lângă tipurile de structuri prevăzute la alin. (1), structura de forțe, Direcția medicală, Universitatea Națională de Apărare «Carol I» și Academia Tehnică Militară «Ferdinand I».”

4. La articolul 8, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Direcția medicală este asimilată structurilor centrale ale Ministerului Apărării Naționale.”

5. Articolul 11 se abrogă.

6. La articolul 13 alineatul (1), după litera d) se introduce o nouă literă, litera e), cu următorul cuprins:

„e) coordonarea asistenței medicale a personalului armatei și a cadrelor militare în rezervă și în retragere, asigurarea sanitar-veterinară, implementarea politicii naționale de sănătate la nivelul Ministerului Apărării Naționale, organizarea învățământului medico-militar și elaborarea concepției privind funcționarea serviciilor medicale și sanitar-veterinare.”

7. La articolul 13, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Statul Major al Apărării, prin Direcția medicală, are în subordine spitalele militare, Institutul Național de Medicină Aeronautică și Spațială «General doctor aviator Victor Anastasiu» și Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare Medico-Militară «Cantacuzino».”

8. După articolul 16 se introduce un nou articol, articolul 16¹, cu următorul cuprins:

„Art. 16¹. — (1) Direcția generală pentru armamente elaborează și coordonează implementarea politicilor de achiziții în cadrul ministerului, fundamentează sub aspect tehnic politicile de înzestrare, elaborează, coordonează și pune în practică strategiile de achiziții pentru sistemele de armamente și echipamentele majore, inclusiv prin programele specifice asistenței de securitate acordate României de către guvernele străine și organizațiile internaționale, în calitate de structură de reglementare în domeniul achizițiilor publice la nivelul ministerului, asigură managementul programelor de achiziție cu sisteme de armamente și echipamente majore și al contractelor aferente, asigură managementul activităților de testare și evaluare pentru dezvoltare, analize, audituri tehnice și acceptanțe aferente sistemelor de armamente și echipamentelor majore, încheie înțelegeri tehnice, planifică și desfășoară

activitatea de cooperare internațională în domeniul armamentelor și gestionează relația cu industria națională de apărare.

(2) Direcția generală pentru armamente coordonează activitatea de cercetare-dezvoltare, de protecție a drepturilor de proprietate industrială asupra rezultatelor cercetării în domeniul apărării, precum și participarea structurilor specializate din cadrul ministerului la proiectele și programele de cercetare-dezvoltare inițiate la nivelul NATO și UE.

(3) Direcția generală pentru armamente reprezintă autoritatea națională în domeniul activității de supraveghere a managementului calității la furnizorii de produse militare și prestatorii de servicii în domeniul apărării și de aplicare a cerințelor NATO și UE de asigurare a calității în domeniul apărării, prin evaluarea, certificarea și supravegherea furnizorilor și prestatorilor în legătură cu îndeplinirea acestor cerințe.

(4) Direcția generală pentru armamente elaborează reglementările specifice și coordonează activitatea de standardizare tehnică, de metrologie și de funcționare în condiții de siguranță a instalațiilor sub presiune, instalațiilor de ridicat și a aparatelor consumatoare de combustibil, realizează controlul specific domeniului de competență pentru exporturile,

importurile și alte operațiuni cu produse militare și cu dublă utilizare și coordonează activitățile privind aprobarea suspendării drepturilor vamale la anumite armamente și echipamente militare, în condițiile legii.”

9. Articolul 23 se abrogă.

10. Articolul 70 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 70. — Se abilitază ministrul apărării naționale să emită ordine și instrucțiuni privind: ordinea interioară în unitate, serviciul interior, instrucția de front, onorurile și ceremoniile militare, serviciul la bordul navelor militare, tragerile cu armament de infanterie, muzicile militare, disciplina militară, garnizoanele militare, educația fizică militară, zborul aviației militare și activitatea de informare și relații publice.”

Art. II. — Subordonarea Direcției medicale la Statul Major al Apărării se realizează cu preluarea și menținerea funcțiilor publice încadrate la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, până la vacantarea acestora, cu respectarea dispozițiilor legale aplicabile funcțiilor publice.

Art. III. — La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Direcția generală pentru armamente se subrogă în toate drepturile și obligațiile Departamentului pentru armamente.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Ministrul apărării naționale,
Nicolae-Ionel Ciucă

Ministrul muncii și protecției sociale,
Victoria Violeta Alexandru

Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu

București, 14 mai 2020.
Nr. 71.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 245605